A díj jelöltjei

…ténet játszódik.” (Délmagyarország)

2. Menczel Róbert (Cse…v-darabok)

„Az otthonosság jóleső ér…se keríti hatalmába a nézőt, …ikor megpillantja a Plato…v színpadát: Telihay Péter …ző két Csehov-rendezésé…n, A Manóban és Három …vérben megteremtett világ …ntézise látható. A háttérből …ton Pavlovics tekint ránk a … ismert cvikkeres képről, a …kete zongora, a hosszú asz…, a vasszékek és néhány …upasz fatörzs is megmaradt …gi helyén. A díszlet mégis …észen más: a Három nővér …ndent beborító, nyugtalaní… pirosságát a natúr fa nyers …átára, békés természetessé…re cserélték. Ezzel A Ma…t idézik; bizonyára nem vé…lenül áll a sarokban Sze…rjakov professzor hatal…s vörös fotelje sem.” (Dél…gyarország)

3. Rózsa István (Nabuc…)

„Amikor a néző a nyitány …n először megpillantja a …numentalitásával lenyű…ző architektonikus díszle…, ámul és bizakodik. Nem…k Rózsa István, a tervező …zett mestermunkát, hanem …kivitelezők is. A három…ntes, boltívekkel tagolt, ne…s egyszerűségével ható …tmény, az aprólékosan ki…lgozott, helyenként mohá… borított falfelületek törté…lmi légkört árasztanak.” (…élmagyarország)

VIII. Legjobb jelmezter…ző:

1. Benedek Mária (Sevil…se borbély)

„...az előadás úgy színes, …nt egy gyermekrajz, mint… filctollal színezték volna, …a szereplők is olyanok, Be…dek Mari jelmezeinek kö…lönhetően, mintha a máso…bé találta volna ki őket. A …ap az égig ér, a szoknyát …roncsok tartják, Basiliónak …dig lóg a keze, a karmester …kkja napsárga, piros mel…nyel. Igazi gyerekség, …hőtlen könnyűség.” (Nép…badság)

2. Molnár Zsuzsa (A …yzet)

Molnár Zsuzsa díszlet-, …meztervező és szcenikus …kon 1983-ban szerzett dip…át Prágában. Tizenhat év… ezelőtt szerződött a Sze…di Nemzeti Színházhoz, …ol az elmúlt másfél évti…dben seregnyi darabban …tatta meg tehetségét, emlé…etes jelmezeket ill. díszle…ket készített számos …adáshoz. Noha szívesen …lgozik prózai- és opera…odukciók számára is, az …bbi években leggyakrab…n Juronics Tamás kortárs …ettegyüttesének tervez.

Legutóbb A helyzet címmel futó balettest érdekes, karakteres artisztikus kosztümjeit és színpadképét álmodta meg.

3. Tresz Zsuzsa (Furcsa pár)

„Szikora a Furcsa párt megtűzdelte idézőjelekkel. Színészeit – Tresz Zsuzsa fantáziáját használva – beszédes ruhákba öltöztette. Olyan kosztümökbe és műhajakba, amelyek eltúlozzák a személyiségsémák egy-egy vonását. A karikatúra-ruhák beszédességét túlzó, karikírozó gesztusokkal is földúsíttatta.” (Délmagyarország)

IX. Legjobb férfi mellékszereplő:

1. Janik László (Kabaré)

„Angyal Mária finomabb megoldást választ, a kevesebb olykor több elvét követve patikamérlegen kiporciózva, intelligens eleganciával adagolja a feszültséget, az ordas eszme bemutatását. Jó partnere ebben Ernst Ludwigként Janik László, akinek gentlemanből korlátolt barnainges pártkatonává vedlésén nemcsak Clifford, a néző is megrökönyödik.” (Délmagyarország)

2. Mészáros Tamás (Lili bárónő)

„A legjobb alakítást a táncos-komikussá avanzsált Mészáros Tamás nyújtotta a családfáját kirügyeztetni óhajtó Frédi szerepében. Pontosan tudta, hogy szerény orgánumára nem építhet, ezért nem is nagyon forszírozta a szép éneklést. Inkább fantasztikusan kifejező mozgáskultúrájával, ritmusérzékével és remek humorával hódította meg a publikumot.” (Délmagyarország)

3. Rácz Tibor (Kabaré)

„Rácz Tibor alakításával kapcsolatban legtalálóbb a színibírálati klisé: pofon csapta a szerep. Színészi stúdium példája lehetne, ahogyan Herr Schultz-ot, a zsidó zöldségest egy-egy jellemző mozdulattal, a gyümölcsös stanicli élekre hajtogatásával, a szemüvege viselésével, a lemondó legyintésekkel, az „orr-dal” közbeni hajlongással megformálta.” (Délmagyarország)

X. Legjobb női mellékszereplő:

1. Fekete Gizi (Platonov)

„Anna Petrovna szerepében Fekete Gizi fanyar, céltudatos, tapasztalt asszonyt játszik.” (Délmagyarország) „Az Anna Petrovnát játszó Fekete Gizinek remek villanásai voltak.” (Színház)

2. Müller Júlia (Kabaré)

„Rácz Tiboréhoz hasonló karakterszínészi kvalitásról tesz tanúbizonyságot Müller Júlia is a vénkisasszonyos Fräulein Schneider szerepében. Kettejük dialógusai adják az előadás leghumorosabb és legőszintébb pillanatait.” (Délmagyarország)

3. Varjú Lívia (Furcsa pár)

Általános iskolás korától amatőr színtársulatokban játszott Budapesten. A Szegedi Nemzeti Színházban két évvel ezelőtt a Szikora János rendezte Koldusoperában vendégszerepelt először, majd tavaly szerződést is kapott. Ebben a szezonban Telihay Péter Régi idők focija című előadásában, a Lili bárónőben és a Kabaréban játszott. Az áprilisban bemutatott Neil Simon-darabban, a Furcsa párban Mickey, a rendőrnő szerepét alakította.

XI. Legjobb zenei teljesítmény:

1. Énekkar (Nabucco)

A Szegedi Nemzeti Színház énekkara az elmúlt években Gyüdi Sándor karigazgató irányításával az ország egyik legjobb színházi kórusává vált. Tagjai zeneileg felkészültek, igényesek, a színpadi játékban nagy rutinnal, sok tapasztalattal rendelkeznek, nemcsak a szegedi kőszínházakban, hanem a szabadtéri produkcióiban, valamint külföldön is nagy sikert arattak. Az elmúlt években különösen Kovalik Balázs (Mefistofele, A varázsfuvola) és Kerényi Miklós Gábor (A bolygó hollandi, Pillangókisasszony) produkcióiban nyújtottak kiemelkedő teljesítményt. Ebben az évadban a Nabucco jelentett a kórus számára méltó feladatot.

2. Molnár László (Tosca)

Molnár Lászlót, a Szegedi Nemzeti Színház karmesterét ebben az évadban sokszor hallhatta dirigálni a publikum, hiszen nemcsak a Toscát, hanem a Bánk bán előadássorozatát, valamint a Nabucco és legutóbb a Pillangókisasszony előadásait is vezényelte. A Puccini-operát korábban több neves vendéggel, Misura Zsuzsával, Szilfai Mártával is sikerre vitte már, ebben az évadban Farkasréti Máriával és Sáfár Mónikával a címszerepben dirigálta.

3. Pál Tamás (Don Giovanni)

„Az előadást a muzsikusok művészete menti meg. A dirigáló Pál Tamás felsőfokon beszéli a mozarti zenei nyelvezetet. Mély stílusismeret, elegancia és filozofikus tudás jellemzi formálását. A Salieri Kamarazenekarból alakult színházi együttes irányításával felnőtt a nagy feladathoz, plasztikusan, elevenen és áttetszően játszik.” (Délmagyarország)

Bacsa Ildikó és Jakab Tamás a Kabaréban. ***(Fotó: Karnok Csaba)***

Elismerések a Szegedi Kortárs Balettnek

A kitüntetett fotós: Révész Róbert; akik keresik Etienne-t: Topolánszky Tamás, Kalmár Attila, Kocsis László, Sárközi Attila, Aczél Gergő; a „Legjobb táncosnő”: Kopeczny Katalin. ***(Fotó: Miskolczi Róbert)***

● Munkatársunktól

Az idén másodszor rendezték meg Veszprémben az országos kortárs tánc- és mozgásművészeti találkozót és összművészeti fesztivált. A hosszú nevű hazai seregszemle mindazoknak a művészeti együtteseknek a találkozója, amelyek a modern színházi törekvések jegyében, kortárs alkotókkal dolgoznak és a hagyományos műfaji skatulyákba nehezen begyömöszölhető előadásokat hoznak létre. A fesztiválon kilencféle díjjal ismerik el a teljesítményeket. Ezek közül hármat is hazahozott a Szegedi Kortárs Balett.

Az együttes a művészeti vezetőjének, Juronics Tamásnak a Tor című koreográfiáját és a francia vendégművész, Philippe Blanchard Etienne című darabját mutatta be a találkozón. Kopeczny Katalin magántáncos a Torban nyújtott teljesítménye elismeréseként megkapta a fesztivál „Legjobb táncosnő” díját.

Az Etienne című darab Topolánszky Tamás, Kalmár Attila, Kocsis László, Sárközi Attila és Aczél Gergő előadásában a zsűri különdíját nyerte el. A találkozóra fotóművészeket is meghívtak, akiknek a helyszínen készült képeit díjazták: a fesztivál fotó-díját – veszprémi kollégájával megosztva – Révész Róbert nyerte el, aki évek óta állandó fotósként dolgozik a Szegedi Kortárs Balett mellett.

● *Mától: Czakó-tárlat a B Galériában*

Ladik a rostán

Ma délután 6 órakor nyílik a Bartók Béla Művelődési Központ B Galériájában Czakó János „Időrosta” című kiállítása. A Kisteleken élő, de magát szegedinek valló, ötvenedik születésnapjára készülő alkotó olajfestményekkel és grafikákkal áll a nagyközönség elé.

Czakó János: a mondanivaló a lényeg, nem pedig az, milyen testet ölt... ***(Fotó: Nagy László)***

Ugyan miként mutatkozhat be egy olyan, ötvenedik születésnapjára készülő ember, aki a szegedi Tömörkény gimnáziumban egykoron kerámia szakon végzett, majd dolgozott grafikusként, fotósként, cserépkályhásként, volt munkás-népművelési előadó, tanári diplomát szerzett a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán, kultúrfelelősi posztot töltött be az ifjúsági szövetségnél, igazgatott lapkiadó vállalatnál, s nevét lapszerkesztőként is megismerhették az újságolvasók? Ez a kérdés forgolódott bennem, amikor beléptem a kisteleki művészeti iskola kapuján, hogy egy pedagógust keressek. Vagy mégis inkább festőművészt..?

– Maradjunk talán abban, hogy tanár és alkotó – kergette el zavaromat egyetlen rövidke mondattal Czakó János. Akivel – s ezt a Czakó tanár urat ismerők pontosan tudják – sok éves barátság fűz össze. S lám, mégis el kellett jönnie az ötvenedik születésnapnak ahhoz, hogy ilyen „Ki is vagy te?” formaságok szóba kerülhessenek.

– Nem csodálom a zavarodat – vezetett körbe az iskola termein Czakó János. – Hiszen te is azok közé tartozol, akik éppúgy ismerik kisplasztikáimat, rajzaimat, nyomataimat és festményeimet, mint mondjuk kerámiáimat. Ezért hát maradjunk abban: alkotó embernek tartom magam, aki szerint ha valaki nagyon szeretne bemutatni, formába önteni véleményét a világról, nem fogadja el a formai kötöttségeket. A mondanivaló a lényeg, nem pedig az, milyen testet ölt – mondogatom tanítványaimnak is. Mert ha már bemutatkozás, ki ne felejtődjék: olyan képzőművészettel foglalkozó ember vagyok, aki azt tanulta mestereitől, így Fodor Józseftől, Holler Lászlótól, Hézső Ferenctől, Vinkler Lászlótól, Zoltánffy Pistától, hogy csak akkor lehet teljes az alkotás öröme, ha tudásunkat átadjuk egy tanulni vágyó ifjabb generációnak. Így aztán sok kószálás után visszataláltam én is az iskolába, ahol pedagógusként élhetem át a tanítás szépségeit.

● ***Igazán nem akarok ünneprontó lenni, de gondolod, hogy a mai, számítógépen, meg lövöldözős akciófilmeken felnövekvő ifjoncok kíváncsiak még a művészetekre, szeretnék kipróbálni, hogyan is formálódik mondjuk az agyag kezük munkája nyomán?***

– Mi tagadás, modern korunk pusztítja elég rendesen a gyerek lelkét. De, hogy mást ne mondjak: a kisteleki művészeti iskolában idén is négyszáz gyerek tanulgatja a művészetek alapjait. Tehát igény van a szépre. Az persze más kérdés, hogy amikor azt kérem a gyerekektől, ugyan rajzoljanak már emlékezetből egy tájképet, rögvest a papírra kerül három tank, két repülő, vagy egy versenyautó. Ha pedig portrérajzolásban próbálgatják tudásukat a nebulók, sorra rajzfilmfigurák születnek. No, de éppen azért állít melléjük tanárt az oskola, hogy megtanuljanak látni, megszeressék a színeket. Természetesen a nálunk művészetekkel ismerkedők közül nem lesz mindenki híres festő, kerámikus vagy grafikus. De ha már azt elértem, hogy a szépet kedvelő fiatalok nőnek föl okításom nyomán, olyan kamaszok, akik a játékbarlangok helyett a kiállítótermeket választják, már nem dolgoztam hiába.

● ***A művésztanár tehát akár még elégedett is lehet, hiszen nap, mit nap látja, hogyan is lesz abból a kajlafülű rajzfilm-arcból egyszer csak mosolygós portré. De mennyi boldogságot tud kiszorítani magának a hétköznapokból a művészetekért lelkesedő alkotó? Talál közönséget a képeinek egy olyan világban, ahol...***

– Fölösleges befejezned ezt a mondatot. Hiszen én is pontosan tudom, hogy a mi századunk nem a művészet évszázada volt. A technikai fejlődés uralta, mára meg csak egyetlen érték után lohol mindenki. Ezt pedig pénznek hívják. De nagyon hiszek abban, hogy eljön még újra az a kor, amelyben rangja lesz a szép alkotásoknak, s olyan polgárság látogatja majd a kiállítótermeket, amely nemcsak érti és szereti a művészeteket, de áldozni is tud arra, hogy szobáját ne silány giccsek díszítsék.

● ***Hát igen, egyszer talán lesz ilyen világ is. Te viszont most rendezed tárlatodat a Bartók Béla Művelődési Központ B galériájában, Polner Zoltán költő most ajánlja majd a nagyközönség figyelmébe a műveket. Vagyis egy igencsak üzleties világban kell kínálni a portékát. Lássuk hát, mit is talál a néző a falakon?***

– Nagyon meg fog lepődni az, akinek Czakó Jánosról csak a lengedező fűzfák, meg a bánatos ladikok jutnak a eszébe. Egy tény, képeimen sokszor visszaköszönnek ezek a motívumok, hiszen már több, mint harminc éve festem Mártély tájait, s idézem föl szegedikként a Sancer-tavak környékét. Ám most bemutatott alkotásaimmal fölidézem azt az időszakot, amikor grafikáimmal, monotípiáimmal léptem a közönség elé. Természetesen nem hiányoznak a tájképek sem, de éppen csak annyi lesz belőlük a falon, amennyit ma is fontosnak tartok. Vagy, hogy indokoljam a kiállítás címét is: amennyi számomra is volt annyira fontos, hogy nem hullott ki az idő rostáján...

Bátyi Zoltán